

I - DIUMENGE DE QUARESMA Cicle C

1. LA QUARESMA: UNA MARXA DE QUARANTA DIES, EN COMUNITAT, VERS LA FESTA PASQUAL:

El dimecres passat, avançant-nos a rebre la cendra, hem pres, en Església, a la crida de Déu, el començament del nostre camí vers les festes pasquals.

***Un camí de QUARANTA DIES:**

Quaranta és, en tota la Bíblia, la xifra simbòlica del temps de prova i de la revelació.

- Recordem els *quaranta dies i quaranta nits* del diluvi (Gen 7); els quaranta dies i quaranta nits de Moisès preparant-se, a la muntanya, a rebre de Déu les taules de la Llei (Ex 21, 18 i 34, 28); els quaranta dies i quaranta nits del profeta Elies, caminant vers l'Horeb, la muntanya de Déu (1 Re 19, 8).

- Recordem-nos sobre tot

*** els quaranta anys de la travessa del desert del poble hebreu baix el guiatge de Moisès: temps de la presència amorosa de Déu (Dt 2, 7: *Recorda que el Senyor, el teu Déu, t'ha beneït en tot el que has emprès. Ha vetllat per tu mentre has caminat per aquest desert***

immens. Durant aquests quaranta anys, el Senyor, el teu Déu, ha estat sempre amb tu i no t'ha mancat res.", però també temps de prova: 1 *»Si escoltes i obeeixes el Senyor, el teu Déu, i mires de posar en pràctica tots els seus manaments que avui et dono, llavors el Senyor, el teu Déu, farà que siguis superior a totes les nacions de la terra. 2 Si obeeixes el Senyor, el teu Déu, vindran damunt teu totes aquestes benediccions:*

3 »Seràs beneït a la ciutat i beneït al camp. 4 Seran beneïts els fruits de les teves entranyes, de la teva terra i del teu bestiar, les cries de les teves vaques i els teus ramats d'ovelles.

- i els quaranta dies en que Jesús, conduït per l'Esperit al desert, fou posat a prova pel dimoni (Lc 4, 1-2, revivint, per triomfar-ne, la prova en que, durant la travessa del desert, el seu poble havia sucumbit.
- QUARESMA, paraula que ve del llatí "quadragèsima" i significa "quaranta dies", designa tradicionalment aquest temps litúrgic, temps de prova però també de la presència amorosa de Déu pel seu poble, que ens conduirà, seguint el Crist, fins a la Pasqua.

Primitivament, aquest temps de la Quaresma començava el 1er diumenge, el diumenge de la Temptació de Jesús al desert. Però, al segle 7è, es cregué haver de descomptar d'aquests 40 dies els diumenges, on no es dejunava, el que féu que s'avançà L'ENTRADA EN LA QUARESMA el dimecres abans, el DIMECRES DE CENDRA.

- **Una marxa VERS LA FESTA PASQUAL:**

Preparada pel temps de Quaresma, la Festa Pasqual, que és el cim de tot l'any litúrgic (Normes universals de l'any litúrgic i del calendari, 18)

- és repartida en els tres dies del TRIDUUM PASQUAL (de la missa del Dijous Sant al capvespre de Pasqua), el centre de la qual és la VIGÍLIA PASQUAL,
- i és desplega tot seguit en el TEMPS PASQUAL *cinquanta dies a partir del diumenge de la Resurrecció fins el dia de la Pentecosta, celebrats en la joia i exultació com si fos una única festa, o millor "un gran diumenge" (n.c. 22)*

- **Un camí DESTINAT A PREPARAR ELS CATECUMENS I EL CONJUNT DEL POBLE DE DÉU:**

- Els catecúmens, després de la seva entrada i del seu llarg camí amb els seus catequistes, seran conduïts progressivament, al llarg de tot aquest temps litúrgic, d'etapa en etapa, fins a les celebracions pasquals, segons l'organització de la Quaresma heretada del segle IV i restaurada pel Concili Vaticà II:

El primer diumenge, el bisbe fa la crida decisiva i la inscripció del nom en vistes al baptisme.

Després, al 3er diumenge (diumenge de la Samaritana), al 4t (diumenge del cec de naixement) i al 5t (diumenge de Llätzer), celebració dels escrutinis destinats

- a fer aparèixer el que, en la vida dels catecúmens hi ha de feble, malalt, a curar.
- I el que hi ha de bo, de bé, de sant, per afermar-ho.

Seguiran

- l'entrega del Símbol de la fe
- l'entrega del Parenostre
- i els darrers ritus preparatoris.

Finalment, al cor de la Vetlla Pasqual, rebran els tres sagraments de la iniciació cristiana: el Baptisme, la Confirmació i l'Eucaristia.

Els neòfits, entraran al temps de la mistagògia...

Mistagògia

A l'Església primitiva destacaven dues accions eclesials en la formació: la "catequesi" i la "mistagògia". La "catequesi" és l'ensenyament autoritzat dirigit als catecúmens (els que es preparen per al baptisme). La "mistagògia" és la iniciació dels acabats de batejar (neòfits) en els misteris del cristianisme.

La funció del "mistagog" és la d'introduir als batejats en els misteris sagrats. Abans havien sentit sobre aquests. Ara però, un cop batejats, passen a participar d'ells. Es tracta sobretot de l'Eucaristia i els signes sacramentals de l'Església

- Els fidels batiats i confirmats seran convidats a unir-se als catecúmens en marxa vers la seva iniciació cristiana i serà un signe ben ferm -a seguir un itinerari de re – iniciació, a retornar a la font de la seva pròpia iniciació per pouar-hi la gràcia d'un nou començament, la gràcia d'una vida baptismal més evangèlica, més pasqual, més dinàmica.

- És amb aquest esperit que s'hauran de preparar per a la professió de fe baptismal que renovaran al cor de la Vigília Pasqual.
- És en aquest esperit que seran convidats a beneficiar-se del sagrament de la penitència – reconciliació que “constitueix com un desplegament del baptisme tot al llarg de la nostra existència marcada per ruptures, o de replegaments en si mateix, però cridats a un nou començament (Ritual penitència n. 14).
- Lluny de minimitzar, aquesta orientació pasqual i aquesta coloració baptismal de la Quaresma donen tota la seva profunditat teològica a l'exigència d'una SOLIDARITAT en acció envers els qui estan en la détresse (angoixa) o en la necessitat.

2. LA QUARESMA: UN CAMÍ DCE QUARANTA DIES, EN COMUNITAT, A L'ESCOLTA DE LA PARAULA DE DÉU:

- Les primeres lectures, a les que faran ressò els salms responsorials:

Diumenge rere diumenge, les primeres lectures ens inscriuran en la dinàmica de la història de la salvació fent-nos recórrer simbòlicament les etapes importants, els grans “passos” de la història del poble d'Israel.

- Al primer diumenge, l'antic Credo Històric d'Israel: un relat – memorial de les meravelles passades (ens ha fet sortir d'Egipte... ens ha donat aquest país...) presents (i ara ...) i en el futur del Senyor en favor del seu poble, al cor de la seva història (Dt 26, 4-7).

Salm: Jo som amb ell en l'adversitat, afirma el Déu – alliberador en el salm 90, preparant-nos a escoltar l'evangeli de la Temptació,

Al 2on diumenge, L'ALIANÇA DE DÉU AMB ABRAHAM al cor de la seva història, a través dels ritus de la seva cultura. A aquest home que va envellint sense hereu, que el Senyor ha fet sortir de Ur de Caldea, ha promès una descendència i un país: El Senyor l'ha fet sortir i ell li ha dit: Mira el cel i compta les estrelles... Gen 15, 5-18.

El Senyor és la meva llum i la meva salvació, qui em farà feredat? Cantarem amb el Salm 26, que anuncia ja l'evangeli de la Transfiguració a dalt de la muntanya.

Al 3er. Diumenge, l'esbarzer que crema: la crida de Moisès i la seva missió, en una experiència de desplaçament (Moisès mena el ramat al desert... i va a guaitar per mirar...) i de despulament (es tragué les sandàlies). Al cor de la història del poble oprimat, Déu es revela com el Déu – Alliberador: He vist la misèria del meu poble... he baixat per alliberar-lo de la mà dels Egipcis i fer-lo pujar..... Ex 3, 1-15.

El Senyor fa justícia als oprimits, revela a M. Els seus designis, direm amb el salm 102.

Al 4t. diumenge, DESPRÉS DEL PAS DEL JORDÀ, L'ENTRADA A LA TERRA PROMESA, la celebració de la Pasqua (la festa – memorial del “Pas del Senyor”. Un canvi decisiu pel poble d'Israel: d'una situació d'assistència (el manà) durant la seva vida nòmada, ell “passa” a una situació sedentària a la terra promesa ara és cridat a “passar” a una altra manera de viure la seva fe, enmig de pobles pagans. (Jos 5, 10-15).

Tastau i veure-ho que n'és de bo el Senyor, ens farà cantar el Salm 33, preparant-nos ja a acollir la paràbola del pare i dels seus dos fills.

Al 5è diumenge, l'ANUNCI D'UN NOU ÈXODE: una relectura del present a la llum de les meravelles del Senyor en el passat, que projecta el poble escollit vers un futur que superarà els esplendors del primer Èxode; Is 43, 16-21.

És magnífic el que Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem, proclamarem amb el salm 125.

ELS EVANGELIS

Cada any, els evangelis dels dos primers diumenges són els de la Temptació i el de la Transfiguració; aquest any els de S. Lluc. Pel que fa als diumenges 3r., 4t. i 5è per aquest any C, celebren, amb registres diferents, la mateixa Bona Nova d'un Déu que és pacient i misericordiós.

- Al primer diumenge, el relat de la **TEMPTACIÓ**: després del seu baptisme, Jesús és conduït per l'Esperit al desert, i durant quaranta dies, posat a prova pel dimoni; reavivant, per a triomfar-ne, la "prova" en la que el seu poble havia sucumbit, ell fa una elecció de "Fill" en la línia del seu baptisme, sostenint-se només en la Paraula de Déu, i inaugura un nou Èxode (Lc 4, 1-13).
- Al segon diumenge, el relat de la **TRANSFIGURACIÓ**: Jesús ha convidat Pere, Jaume i Joan, a seguir-lo a dalt de la muntanya per pregar; en una experiència espiritual fulgurant en el camí a Jerusalem, lloc de la seva partida (literalment, èxode), escolten una veu venint del núvol que el designa com el seu Fill a qui cal escoltar (Lc 9, 28-36).
- Al tercer diumenge, una **LECTURA DIFERENT DELS ESDEVENIMENTS ACTUALS**, seguida de la **PARÀBOLA DE LA FIGUERA I DEL VINYATER**: refusant veure en les víctimes d'aquests fets diversos "de més grans pecadors que els altres", Jesús troba aquí l'ocasió de proclamar la urgència de la conversió; al mateix temps revela, per el biaix (al biaix) d'una paràbola, el rostre d'un Déu de paciència esperant ardentment els pecadors que donin finalment el fruit tan esperat (Lc 13, 1-9).
- Al quart diumenge, la **PARÀBOLA DEL PARE I ELS DOS FILLS**: interpel·lat pels escribes i fariseus perquè acull els pecadors i menja amb ells, Jesús, amb el joc d'una paràbola, prova de fer-los descobrir que la seva actitud no és diferent de la de Déu que, com a Pare pròdig en perdonar, no para de sortir a l'encontre dels pecadors i, en la seva alegria desbordant, convida tots els seus fills a la Taula del seu amor (Lc 15, 1-32).
- Al cinquè diumenge, **JESÚS I LA DONA ADÚLTERA**: trencant el cercle d'aquells que la volen tancar en el seu passat de pecat, Jesús, declarant a aquesta dona: **JO** tampoc et conden. Ve..... (VIDE), es mostra com el rostre humà d'un Déu que obre al pecador perdonat un nou futur (Joan 8, 1-11).

PUNTS D'ATENCIÓ PEL 1ER. DIUMENGE DE QUARESMA

1. De pas a pas....

Dimecres passat hem inaugurat litúrgicament el nostre camí cap a la Pasqua. Però per a molts cristians, és avui, el primer diumenge de Quaresma, l'entrada efectiva en el temps quaresmal.

2. ... seguint els passos de Jesús, "el Fill de Déu":

Unes lectures que ens conviden a fer avui, amb Jesús i en ell, una elecció com a fills de Déu:

- ¿Sabrem nosaltres, avui, com el poble de la Promesa en la seva confessió de fe (baix la forma de relat – memorial) en Aquell que l'ha fet sortir d'Egipte i li ha donat aquest país, rebre-ho tot ara de Déu en una actitud de reconeixement (primera lectura)?
- ¿Sabrem avui, com ahir Jesús, afrontat com el seu poble a la prova del desert, fer una elecció com a fills de Déu (si tu ets el Fill....), en la fidelitat al nostre baptisme, i, amb ell i en ell, tenint només el sosteniment en la seva Paraula (Evangelí)?

- ¿Sabrem avui, com ens hi convida Pau, a adherir-nos de cor a Jesucrist i proclamar en paraules i en fets: Jesús és el Senyor... Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts (segona lectura)?

LA TAULA DE LA PARAULA

PRIMERA LECTURA

APROFUNDIR AQUEST TEXT

Instal·lat en un “país” després d’haver estat nòmada, el creient jueu coneix també la temptació dels seus pares durant el camí desert: oblidar el Déu de l’Aliança per a dirigir-se als ídols. El gest ritual en ocasió de les primeres collites és ric en significació.

- Aquesta acció comença amb una **PROFESSIÓ DE FE “històrica”**, pot ser la més antiga de tota la Bíblia. Una confessió de fe que, com el nostre relat de la institució eucarística, narra els esdeveniments fundadors per proclamar-ne l’actualitat permanent. *La seva forma literària és la d’un relat dels orígens, des de l’Arameu errant fins a l’arribada a aquest país que regalima llet i mel, passant per la servitud d’Egipte, el crit vers Jahvè, el Déu dels nostres pares, i la intervenció alliberadora d’aquest... Els esdeveniments originals del passat del passat són també narrats com a originaris, és a dir fundadors de la identitat actual d’Israel* (Louis-Marie Chauvet, *Sacrements de Jésus Christ*, 222).
- Fent memòria del **PASSAT**, dels esdeveniments fundadors de la seva història,
- Per viure en el **PRESENT** el do de Déu amb les seves exigències (
- I obrir-se al **FUTUR**, el creient reconeix en el Déu d’Abraham i de Moisès la Font de la seva existència com a poble, la Font de la seva vida i de la seva llibertat.
- Açò s’acaba amb un **GEST RITUAL DE RECONeixEMENT I D’ACCIÓ DE GRÀCIES**: l’ofrena de les primícies de la terra donada per Déu. Un gest simbòlic que compromet tota una història a viure. Un gest mesell d’exigències de fidelitat, però també de justícia i de comportar: **11** *Després frueix amb alegria de l’abundància que el Senyor, el teu Déu, t’ha donat a tu i a la teva família; i fes-ne participar també els levites i els immigrants que resideixen enmig teu.*
- (un verset que el leccionari no ha conservat).
- Inaugurant avui el seu camí Quaresmal, el poble de la Nova Aliança, en un memorial de les meravelles de Déu, retorna a l’Esdeveniment fundador de la seva existència i de la seva missió (la mort – resurrecció de Crist), per viure en la fidelitat d’avui de la gràcia.

PROCLAMAR AQUESTA LECTURA

En la seva proclamació, el **LECTOR** s’esforçarà en distingir bé les **TRES PARTS** d’aquest text fundador:

LA INTRODUCCIÓ, que, presentant-se un poc com la “rúbrica” del gest ritual, parla en segona persona del singular: *El sacerdot rebrà de les teves mans la cistella on portes les primícies dels fruits de la terra, i la deixarà davant l’altar del Senyor, el teu Déu.*

- La **CONFESSIÓ DE FE**:

Parla de Déu en tercera persona: *a la presència del Senyor, el teu Déu, declararàs: “El meu pare era un arameu errant que baixà...”*

I multiplica els verbs d'acció per fer memòria de les seves iniciatives envers el seu poble: *ell escoltà el nostre clam*

i tingué en compte la nostra opressió i el nostre treball forçat.

El Senyor ens va fer sortir d'Egipte amb mà forta i amb braç poderós, enmig de senyals, de prodigis, i d'un gran pànic, ens va introduir en aquest lloc i ens va donar aquest país que regalima llet i mel.

- La confessió passa de la primera persona del singular (*"El meu pare era un arameu errant*)

a la primera persona del plural (*Els egipcis ens maltractaren, ens*

oprimiren i

ens imposaren una feina dura.).

* L'OFRENA RITUAL en un diàleg d'Aliança, a destacar del que precedeix:

- *Per això he portat aquestes primícies dels fruits de la terra*

- *que vós, Senyor, m'heu donat».*

EL SALM 90

El Salm 90, típic de la Quaresma, és la súplica del creient enfonsat en la prova. Moltes veus hi intervenen successivament.

La veu del SUPPLICANT: *Tu que vius a recer de l'Altíssim i passes la nit a l'ombra del Totpoderós, digues al Senyor: «Sou la muralla on m'empar. el meu Déu, en qui confii.»..*

La veu dels SACERDOTS del Temple, que l'exhorten a la confiança en la protecció de Déu: *No et passarà res de mal,*

ni s'acostarà a casa teva cap desgràcia, perquè ha donat ordre als seus àngels de guardar-te en els camins. Són els versets trets del seu sentit, que el diable utilitza per temptar, en va, de desviar Jesús del seu abandonament a les mans del seu Pare, sense cercar passar enfora del sofriment i de la mort.

Finalment la veu de DÉU, que li assegura de la seva presència i li promet l'alliberació: *Ja que ell s'ha fet tan meu, jo el salvaré, el protegiré perquè coneix el meu nom. Sempre que m'invoqui, l'escoltaré, estaré vora d'ell en els perills, el salvaré, i tothom l'estimarà.*

L'Església en fa avui la seva pregària per a comprometre'ns amb Jesús en el seu combat contra les forces del mal, combat del que ell en sortí vencedor, combat que és també el nostre.

SEGONA LECTURA

APROFUNDIR AQUEST TEXT

Després de la professió de fe de la comunitat israelita, fent memòria de l'esdeveniment fundador de l'alliberació d'Egipte, vet aquí la professió de fe de la comunitat cristiana primitiva, reposant sobre l'esdeveniment fundador de la mort – resurrecció de Jesucrist.

- **Pau vol mostrar als jueus que la salvació ve de la fe i no de l'acompliment de la Llei. Prenent com a suport sobre una paraula del Deuteronomi: *La Paraula és a prop de tu, és a la teva boca i en el teu cor* en fa l'aplicació a la Bona Nova de la mort-resurrecció de Crist que cal acollir en la fe: el que salva, és l'adhesió de cor i la confessió de fe en Jesucrist ressuscitat d'entre els morts. La construcció en "quiasme" (capgirament de l'ordre dels termes per atreure l'atenció del lector) dels versets 9 i 10 ho expressa amb una gran força:**

si amb els «llavis» reconeixes que Jesús és el Senyor i creus de «cor» que Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts,

seràs salvat,

perquè la fe que ens fa justos la portem al cor,

i la professió de fe que ens duu a la salvació la tenim als llavis.

Pau vol igualment fer descobrir als seus corresponents que la salvació de Déu no és reservada a un sol poble, el poble jueu, sinó que és oferta a tots els homes, jueus o pagans. *Entre els jueus i els pagans, no hi ha diferència : tots tenen el mateix Senyor, generós envers tots els qui l'invoquen. L'Apòstol continua citant el profeta Joel, que havia anunciat la salvació dels pagans pels darrers temps: Ell escriu efectivament: tots els qui invocaran el nom del Senyor seran salvats.*

Comenta J.P. Lémonon, *En efecte, la crida de Déu ha estat adreçada a persones preses d'entre els jueus i els pagans ?9, 4), la invocació del nom és doncs possible pel jueu i pel grec ?10, 12). Per a tots, independentment del seu origen, la invocació és l'accés a la salvació. Afirmar, creure, invocar són les úniques vies possibles d salvació. L'expressió "aquells que invoquen el nom del Senyor" defineix els cristians. El Senyor ja no és més, com a l'Antic Testament, el Déu d'Israel, sinó el Senyor Jesús ?Les Epîtres de Paul. Tome II, p. 114).*

Vet aquí, doncs que en aquest primer diumenge de Quaresma, el nostre camí retroba el seu centre de gravitat teològic. Arribam a l'assemblea dominical sobre tot preocupats per "l'esforç" quaresmal a emprendre. Així, aprenem avui, de la boca de Pau, que és la fe que salva; que l'actitud fonamental que cal adoptar, és primer acollir en la fe la iniciativa de Déu en Jesucrist, perquè la nostra vida sencera en sigui transfigurada.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector sabrà ben distingir:

LA INTRODUCCIÓ del text, amb la seva citació de l'Escriptura

«Tens la paraula molt a prop teu;

la tens als llavis i al cor.»

L'ARGUMENTACIÓ de Pau a partir d'aquest text:

- ***Tens la paraula molt a prop teu; la tens als llavis i al cor.»***
- ***Aquesta «paraula» és la fe que proclamem:***
- ***si amb els «llavis» reconeixes que Jesús és el Senyor***
- ***i creus de «cor» que Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts,***

- *seràs salvat,*
- *perquè la fe que ens fa justos la portem al cor, i la professió de fe que ens duu a la salvació la tenim als llavis.*
- *Diu l'Esriptura: «Cap dels qui creuen en ell no serà*

defraudat.»

Aquí no hi ha cap diferència entre jueus i no jueus: uns i altres tenen el mateix Senyor, que enriqueix tots els qui l'invocuen, perquè

LA CONCLUSIÓ DE L'APÒSTOL, referint-se una altra vegada a l'Esriptura (Joel)

«tothom qui invocarà el nom del Senyor serà salvat».

COMENTARIS A L'EVANGELI

Després del seu “pas” a través de les aigües del Jordà...

Disposam de tres relats de les Temptacions que ens de guardar de llegir a la anera com d'un reportatge periodístic, quan es tracta, de fet, de texts sàviament construïts, al servei d'una profunda reflexió teològica sobre Jesús i la seva Missió.

Tots tres estan en estret lligam amb el Baptisme de Jesús al Jordà, on la veu des del núvol l' ha designat com Fill de Déu.

Les dues escenes s'enllacen immediatament a Mateu i a Marc.

- En canvi, Lluç ha intercalat, entre el Baptisme i la Temptació, la seva genealogia de Jesús que, en tost de parar-se a Abraham, com a Mateu, s'acaba en fill d'Adam, fill de Déu.

I és precisament en tant que “Fill de Déu”, el nom revelat en el seu baptisme, que Jesús serà posat a prova pel dimoni: *«Si ets Fill de Déu, digues a aquesta pedra que es torni pa.... Si ets Fill de Déu, tira't daltabaix des d'aquí.*

- tots tres situen el relat de la temptació just abans del retorn de Jesús a Galilea i l'inici del seu ministeri públic.

D'aquesta manera ja es troben desvetllats la font i el sentit de la Missió de Jesús: ell l'ha rebuda del seu Pare i espera viure-la en la fidelitat total a la seva voluntat.

.... un nou “pas” per Jesús: a través del desert...

Ple de l'Esperit Sant, escriu Lluç, Jesús, *se'n tornà del Jordà*. El mateix Esperit que ara el condueix al desert. El desert, aquell lloc ambigu o, segons la Bíblia, on l'home pot fer experiència de les forces malvades o entrar en comunió amb el Déu vivent.

Durant quaranta dies, xifra simbòlica en referència amb els quaranta anys de la marxa del seu poble pel desert, Jesús hi es posat a prova, temptat pel diable.

Paral·lel al de Mateu, el relat de Lluc s'estructura, tot i que en un ordre diferent, al voltant de tres temptacions que, precisa el nostre evangelista en la seva conclusió esgoten totes les temptacions: les que Jesús haurà d'afrontar al llarg de tot el seu ministeri fins a la seva mort; les que seran el lot de la comunitat dels seus deixebles i de cadascun dels seus membres.

- Com ho mostren les tres cites ben escollides, del llibre del Deuteronomi (d'on s'ha agafat la primera lectura, aquell de que fa referència Pau a la segona lectura), aquestes tres temptacions són les mateixes del poble de Déu durant els seus quaranta anys pel desert i a les que havia sucumbit.

Jesús les afronta també: per tres cops l'Adversari posarà a prova la seva fidelitat de Fill de Déu al Pare i al seu pla de salvació; per tres cops Jesús sortirà vencedor.

Cas únic en la literatura evangèlica, observa Hugues Cousin, : Jesús no pronuncia aquí més que citacions de l'Antic Testament! El Fill de Déu passa per tres proves que havia conegut el poble d'Israel durant l'Èxode i a les quals havia sucumbit; aprofitant les lliçons del Deuteronomi que havia posat en guàrdia contra la repetició de semblants faltes, Jesús surt vencedor de l'Adversari (L'Évangile de Luc, p. 62).

* La primera temptació, és la de SERVIR-SE DE LA PARAULA DE DÉU en vistes a un messianisme terrenal a la vista, en tost de servir aquesta Paraula i de posar el seu destí totalment a les mans del Pare: *Si ets Fill de Déu, digues a aquesta pedra que es torni pa.»*

Citant una primera vegada el Deuteronomi 8, 3 – un passatge que es refereix a l'episodi del manà – Jesús respon: *l'home no viu només de pa»* refusa fer miracles en benefici propi. És de Déu el seu Pare, i d'Ell sol, que com vertader Fill que és proveirà; és a Déu el seu Pare, i solament a ell, a qui ell es remetrà. *El Fill – comenta Roland Meynet- és aquell que rep la seva existència i la seva vida, no de si mateix, sinó d'un altre, el seu Pare. El Fill, és aquell que reconeix amb alegria i acció de gràcies (reconeixement) que viu pel Pare... No ha de donar ordres per aconseguir el pa; és el Senyor el seu Déu qui donarà amb la seva Llei l'aliment. El Fill no mana, sinó que prega: Donau-nos el nostre pa de cada dia. ?L'Évangile selon saint Luc. Analyse rhétorique. T. 2, 50).*

- La segona temptació (la tercera a Mateu), que té per marc un lloc *alt, amunt*, des d'on pot veure en un instant tots els regnes de la terra, és la de DEIXAR-SE SEDUIR PEL PODER, el d'un messianisme a la mesura de les ambicions humanes, fou al preu de condicions i compromisos: *li ensenyà en un instant tots els regnes de la terra i li digué: «Et puc donar tot aquest poder i la glòria d'aquests reialmes; tot m'ha estat confiat a mi, i ho don a qui jo vull; adora'm i tot serà teu.»*

Citant per segona vegada el Deuteronomi, a 6, 13- un passatge que es refereix a l'episodi del vedell d'or-, Jesús respon: *«L'Esriptura diu: “Adora el Senyor, el teu Déu, dona culte a ell tot sol”.*» Refusa reverenciar, adorar el Príncep d'aquest món per exercir la reialesa universal. És de Déu el seu Pare, i solament d'Ell, que com a vertader Fill tindrà la seva reialesa, seguint el camí elegit per Ell: el de la humilitat, de la pobresa, de la Creu. *Jesús –comenta sempre T. Meynet-, rebrà els regnes de la terra, serà el Crist, Rei, però és perquè haurà renunciat a la reialesa perversa del diable, perquè s'haurà fet el servidor de Déu i dels homes.*

- La tercera temptació, que Lluc ha reservat pel final perquè es desenvolupa a Jerusalem, lloc de la temptació i prova definitiva, és la de DESAFIAR DÉU A FER UN MIRACLE, perquè pugui escapar-se de les dificultats de la vida, dels sofriments, de la mort. *Si ets Fill de Déu, - suggereix el temptador per darrera vegada, sostenint-se en el salm 90, tira't daltabaix des d'aquí; l'Esriptura diu que “ha donat*

ordre als seus àngels de guardar-te” i que “et duran a les palmes de les mans, perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres”.

Citant altra vegada el Deuteronomi, a 6, 16, un passatge que es refereix a l'episodi de Massà, on el poble d'Israel ha intimat Déu a donar-li aigua -, Jesús respon: «*Diu l' Escriptura: “No temptis el Senyor, el teu Déu”.*» Refusa d'emprar el seu poder de Fill de Déu per protegir-se... per seduir i enlluernar els jueus amb prodigis. Refusa obligar Déu a intervenir; ell no reclama cap miracle per salvar la seva vida; no en demanarà cap quan serà a la creu. *Déu el salvarà, n'està segur, però no és ell que hagi de verificar si el Pare és fidel; no és Déu que hagi de provar davant tothom que el pot salvar.*

.... esperant l'últim a través de les aigües de la mort:

- Si com dèiem més amunt, Lluç ha capgirat l'ordre de les dues darreres temptacions, ho fa segurament per establir una progressió fins a la tercera: Jerusalem, lloc de l'enfrontament decisiu i l'acabament del seu primer llibre. Així, doncs, trobam aquí el preludi anunciador de la gran prova de la Passió.

L'Adversari que, avui, s'ha de declarar vençut, es retira *esperant que arribàs l'oportunitat*, el moment fixat. Llavors ell es manifestarà altra vegada, donant els seus darrers cops al Crucificat per boca de les autoritats, dels soldats i d'un dels condemnats.

- --*¿No ets el Messies? Doncs salva't a tu mateix i a nosaltres!*, li llençarà un dels seus companys de suplici.

Llavors, quan el seu fracàs serà patent a tothom, romanent ferm en la dificultat, restarà clavat a la creu amb els seus companys de sofriment. Es posarà totalment a les mans del Pare al final de la seva missió... Però ja l'altre bandoler naixerà a la llum i es desolidaritzarà de les injúries.

- *Si ets el rei dels jueus, salva't a tu mateix!* es burlaran els soldats.

Quan la seva obra semblarà definitivament ensorrada, Jesús, mantenint-se ferm en la prova, guardarà silenci. Messies – Rei crucificat i impotent, pregarà, únicament al seu Pare: --*Pare, confii el meu alè a les teves mans.* (_Salm 30, 6)... Però ja la seva actitud davant de la mort arrencarà del centurió romà unes paraules plenes de promeses: --*Realment, aquest home era innocent.*

- --*Ell que va salvar-ne d'altres, que se salvi a si mateix, si és el Messies de Déu, l'Elegit!* ironitzen les autoritats del poble.

Quan tots l'hostilitzen, Jesús, restant ferm en la prova, perdonarà els seus botxins... Però, ja en el seu sofriment i en la seva mort, encarats en l' amor, portarà fruit: un es decantarà dels altres membres del Sanedrí, un anomenat Josep, originari d'Arimatea.

Algú es demanarà quina pot ser l'arrel històrica d'aquest relat, que Mateu i Lluç ens aporten? *Al costat d'un esdeveniment puntual, un retir de Jesús en aquest lloc ambigu que és el desert, després del seu baptisme, hem de comptar amb una doble realitat: unes temptacions certes, especialment la del messianisme terrenal, que van ser una dimensió constant del ministeri de Jesús; però a la vegada el refús constant de Jesús de cedir-hi. Al llarg de tot l'evangeli de Lluç en trobem unes traces (10, 25; 11, 6ss; 22, 42...), que culminen en una evidència: Jesús fou un Messies despullat i sofrent. Els deixebles foren testimonis de la seva fidelitat permanent a Déu, a la missió que n'havia rebut. Al lector de Lluç li toca comprendre que Jesús ha hagut d'escollir un estil de missió, una manera de ser, i que no li va ser fàcil portar-ho a terme.*